

ДЖЕЙМСЪ АЛЕНЪ

ТВОРЧЕСКАТА СИЛА НА МИСЪЛТА

ПРЕВЕДЕ ОТЪ АНГЛИЙОКИ
ОТ. ИВ. БЪЛЕВЪ

ЧЕТВЪРТО ИЗДАНИЕ

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“, СЕВЛИЕВО

ТВОРЧЕСКАТА СИЛА НА МИСЪЛТА

МИСЪЛЪ И ХАРАКТЕРЪ

Афоризъмътъ „Каквото човѣкъ мисли въ сърдцето си, такъвъ е той“ не само обгръща цѣлостта на човѣшкото сжщество, но е толкозъ обширенъ, щото засѣга всѣко положение и обстоятелство отъ неговия животъ. Човѣкъ е буквално туй, което той мисли, понеже неговиятъ характеръ е сборъ отъ всички негови мисли.

Както растението никне отъ семе и не може да сжществува безъ него, тѣй и всѣко действие на човѣка изниква отъ скрититѣ семена на мисълта и не би могло да се яви безъ тѣхъ. Това се отнася еднакво, както до ония действия, които се наричатъ „спонтанни“ и „неумишлени“, тѣй и до ония, които се вършатъ обмислено.

Дѣлото е цвѣтъ на мисълта, а радостта и страданието сж нейни плодове: и по тоя начинъ човѣкъ събира сладкитѣ и горчивитѣ плодове на своето стопанство.

„Мисълта въ ума е създала насъ. Каквото сме, е било изработено и изградено отъ мисълта. Ако умътъ на единъ човѣкъ има лоши мисли, страданието го сполита, както колелото иде следъ вола. Ако нѣкой постоянноува въ чистота на мислитѣ, радостта го следва сигурно, както собствената му сѣнка“

Човѣкъ е произлѣзалъ по силата на законъ, а не е изкуствено създание. „Причина“ и „следствие“ сж единъ безусловенъ и непоколебимъ принципъ, както въ свѣта на видимитѣ и материални нѣща,

тъй и въ скритото царство на мисълта. Единъ благороденъ и възвишенъ характеръ не е нѣщо, което се дължи на благоволение, или на щастие, а е естественъ резултатъ на непрекъснато усилие въ право мислене, той е следствие на дълго лелѣяно дружене съ възвишени мисли. По сжщия начинъ, единъ неблагороденъ и животински характеръ е резултатъ на непрекъснато поддържане на долни мисли.

Човѣкъ самъ се създава или разрушава: въ арсенала на мисълта той кове оржжията, съ които разрушава себе си; той изработва сжщо тъй сѣчивата, съ които гради за себе си небесни жилища, гдето царуватъ радостъ, сила и миръ. Посрѣдствомъ добъръ изборъ и правилно прилагане на мисълта, човѣкъ се издига до божествено съвършенство; съ злоупотреба и лошо прилагане на мисълта, той слиза подъ равнището на животното. Между тия две крайности се намиратъ всички степени на характера, и човѣкъ е тѣхенъ творецъ и майсторъ

Отъ всички прекрасни истини върху душата, които сж били възстановени и извадени на бѣлъ свѣтъ презъ сегашния вѣкъ, нито една не е по-радостна или по-плодовита съ божествена надежда и божествено упование отъ тая — че човѣкъ е господарь на мисълта, творецъ на характера и създателъ на своето положение, на околната срѣда и на своята сжба.

Като сжщество, надарено съ сила, интелигентность и любовъ, и господарь на собственитѣ си мисли, човѣкъ държи ключа на всѣко положение и крие въ себе си оная преобразователна и възродителна сила, посрѣдствомъ която може да направи отъ себе си каквото иска.

Човѣкъ е всѣкога господарь на себе си, дори и въ своето най-слабо и най-изоставено състояние; ала въ своята слабостъ и униженостъ той е безумниятъ господарь, който е зле управлявалъ своето

„стопанство“. Когато почне да размишлява върху своето положение и да търси прилежно закона, на който почива неговото битие, тогава той става мждъръ господарь, който разумно насочва своята енергия и моделира така своитѣ мисли, че добива отъ тѣхъ плодови резултати. Такъвъ е съзнателниятъ господарь, а човѣкъ може да стане съзнателенъ, само като открие вжтре въ себе си законитѣ на мисълта, — което пѣкъ откритие е всецѣло работа на прилежание, себеанализъ и опитностъ.

Само съ такова търсене и копаене се изваждатъ отъ душата злато и диаманти. Човѣкъ може да намѣри всѣка истина, свързана съ неговото битие, ако поиска да копае дълбоко въ мината на своята душа; а че той е създателъ на своя характеръ, модельоръ на своя животъ и творецъ на своята сждба — това всѣки може безпогрѣшно да провѣри, ако поиска да следи, контролира и измѣня своитѣ мисли, като проследи тѣхнитѣ действия върху самия себе, върху други и върху своя животъ и своето положение, като свързва причината и следствието съ търпеливи опити и издирвания, и като използва всѣка своя опитностъ, дори и за най-простия всѣкидневенъ случай, като срѣдство за добиване на онова себепознание, което е разбиране, мждростъ, сила. Въ това направление, както въ никое друго, безусловенъ законъ е, че, „който търси, намира; и на оногова, който хлопа, ще му се отвори“. Защото само съ търпение, съ много опити и неуморна настойчивостъ човѣкъ може да стигне до вратата, която води въ храма на познанието.

ВЛИЯНИЕ НА МИСЪЛТА ВЪРХУ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА

Умът на човъка може да се уподоби на градина, която може да бжде разумно обработвана или пъкъ оставена да буреняса; но, дали е обработвана или занемарена, тя трѣбва да произвежда и ще произвежда. Ако не се посѣятъ въ нея полезни семена, ще паднатъ въ изобилие безполезни семена отъ плѣвелъ, които ще продължаватъ да се плодятъ.

Както единъ градинарь обработва своя късъ земя, като плѣви бурена и развѣжда ония цвѣтя и плодове, отъ които има нужда, тъкмо тъй и човѣкъ трѣбва да се грижи за градината на своя умъ, като изкоренява отъ нея всички лоши, безполезни и нечисти мисли, и като обработва до съвършенство цвѣтята и плодоветъ на добри, полезни и чисти мисли. Като продължава тая работа, човѣкъ рано или късно ще открие, че самъ той е господарь-градинарь на своята душа-градина, управителъ на своя животъ. Той ще открие сжщо вжтре въ себе си законитѣ на мисълта и ще почне да разбира съ все по-голѣма точностъ, какъ силитѣ на мисълта и елементитѣ на ума действуватъ въ образуването на неговия характеръ, на неговитѣ обстоятелства и сждба.

Мисълъ и характеръ сж едно и сжщо нѣщо, и, понеже характерътъ може да се открие и прояви себе си само въ околна срѣда и обстоятелства, ние винаги ще намираме, че външнитѣ условия въ живота на едно лице сж хармонично свързани съ неговото вжтрешно състояние. Това не значи, че условията, въ които се намира единъ човѣкъ, показватъ

въ всѣко дадено време неговия пълненъ характеръ, но че тия условия биватъ тѣй тѣсно свързани съ нѣкой жизненъ елементъ на мисълта вътре въ него, че въ дадено време тѣ ставатъ необходими за неговото развитие.

Всѣки човѣкъ е тамъ, гдето е, по силата на закона на своето битие; мислитъ, отъ които той е образувалъ своя характеръ, сж го довели тамъ, и въ устройството на неговия животъ нѣма случаенъ елементъ, а всичко е резултатъ на единъ законъ, който не може да се заблуждава. Туй е тѣкмо толкозъ вѣрно за ония, които не се чувствуватъ въ хармония съ заобикалящитъ ги условия, колкото и за ония, които сж доволни отъ тѣхъ.

Като сжщество, което напредва и се развива, човѣкъ е тамъ, гдето е, за да се научи, че той може да расте; и, като си научи духовния урокъ, който всѣко обстоятелство съдържа за него, последното преминава и дава мѣсто на други обстоятелства.

Човѣкъ бива блѣсканъ отъ обстоятелствата, дотогава, докато вѣрва, че е творение на външнитъ условия. Ала когато разбере, че е творческа сила и че може да командува на скритата почва и семената на своето битие, отъ които израстватъ обстоятелствата, тогава той става истински господарь на себе си.

Че обстоятелствата растатъ отъ мисълта — това знае всѣки, който е практикувалъ известно време себевладане и себеочистване, защото той ще да е забележилъ тогава, че промѣната въ неговитъ обстоятелства е била въ точно съотношение съ неговото измѣнено умствено състояние. Туй е толкозъ вѣрно, че когато човѣкъ залѣгне сериозно да премахне недостатъцитъ на своя характеръ и прави бързи и очебийни успѣхи, той минава бърже презъ цѣлъ редъ преврати.

Душата привлича онова, което тя скрито храни; онова, което обича, а сжщо и онова, отъ което се

страхува; тя дохожда до висотата на своитѣ любими стремежи, тя пада до равнището на своитѣ нецѣломждрени желанія, — а обстоятелствата сж срѣдствата, чрезъ които душата добива своето.

Всѣко семе отъ мисль, посѣяно или допуснато да падне въ ума и да хване тамъ коренъ, произвежда своето, което процвѣтѣва рано или късно въ дѣяние и донася своитѣ собствени плодове при даденъ случай и дадено обстоятелство. Добри мисли донасятъ добри плодове, лоши мисли—лоши плодове.

Вънкашния свѣтъ отъ обстоятелства се образува споредъ вътрешния свѣтъ на мисльта, и както приятнитѣ, тѣй и неприятнитѣ вънкашни условия, сж фактори, които спомагатъ на крайното добро на отдѣлната личность. Като жетварь на своята собствена жетва, човѣкъ се учи, както отъ благополучието, тѣй и отъ страданието.

Следващъ най-съкровенитѣ желанія, стремежи и мисли, на които самъ той позволява да го завладѣятъ (като гони блуждаещитѣ огньове на нечисто въображение или пъкъ като върви непоколебимо по трудния пжтъ на усърдно и възвишено старание), човѣкъ дохожда най-сетне до тѣхното използване и изпълнение въ вънкашнитѣ обстоятелства на своя животъ. Законитѣ на растенето и приспособяването продължаватъ да се проявяватъ навсѣкжде.

Човѣкъ се озовава въ кръчмата или въ затвора не по тиранията на сждбата или на обстоятелствата, а по пжтя на долни мисли и низки желанія. Нито пъкъ човѣкъ съ чисти мисли пада внезапно въ престжпление по принуждението на нѣкоя чисто вънкашна сила. Престжпната мисль е била дълго време скрито подхранвана въ сърдцето, и само тогава часътъ на удобния случай открива набраната ѝ сила. Обстоятелствата не създаватъ човѣка; тѣ му даватъ само възможность да види той себе си. Не може да има такива положения, като слизане въ порока и неговитѣ спжтници — страданията, отдѣлно отъ

порочнитѣ наклонности; нито пъкъ възкачване къмъ добродетельта и нейното чисто щастие — безъ непрекъснато култивиране на добродетелнитѣ стремежи. Ето защо, човѣкъ, като господарь и управителъ на мисълта е създателъ на себе си, творецъ на условията и на околната срѣда. Още при раждането душата дохожда при своето и съ всѣка стѣпка на своето земно странствуване тя привлича ония съчетания отъ условия, които откриватъ самата нея и които сж отражение на собствената ѣ чистота или нечистота, на нейната сила или слабостъ.

Хората не привличатъ онуй, отъ което иматъ нужда, но туй което сж тѣ сами. Тѣхнитѣ прищѣвки, фантазии и честолюбия срещатъ спѣнки на всѣка стѣпка, ала тѣхнитѣ най-съкровени мисли и желанія се поддържатъ отъ собствената си храна, била тя нечиста или чиста. „Божеството, което твори нашитѣ крайни цели“, е въ самитѣ насъ: то е нашето собствено „азъ“. Човѣкъ не бива вързанъ и откарванъ въ затвора отъ никого друго, освенъ отъ себе си: мисълта и деянието сж тъмничаритѣ на сждбата — тѣ затварятъ, когато сж долни; тѣ сж сжщо ангелитѣ на свободата — освобождаватъ, когато сж благородни. Човѣкъ получава не каквото желае и за каквото се моли, ами тъкмо каквото заслужава. На неговитѣ желанія и молитви се дава отговоръ и удовлетворение, само когато тѣ хармониратъ съ неговитѣ мисли и дѣла.

При свѣтлината на тая истина, какво е, тогава, значението на „борбата противъ условията?“ Тая борба означава, че човѣкъ се бунтува постоянно противъ едно следствие, което се намира извънъ него, когато презъ всичкото време той храни и пази въ сърдцето си причината на това следствие. Тая причина взима формата на съзнателенъ порокъ или пъкъ на съзнателна слабостъ; но както и да е, тя забавя усилията на нейния притежателъ и по тоя начинъ вика грѣмогласно за лѣкарство.

Хората гледатъ съ нетърпение да подобрятъ своето положение, ала нѣматъ охота да подобрятъ себе си, и затова оставатъ въ всичко ограничени. Човѣкъ, който не се страхува отъ себеразпѣване, не може да не постигне целта, къмъ която се стреми неговото сърдце. Туй е вѣрно, както за земни, тѣй и за небесни нѣща. Дори и онзи човѣкъ, чиято едничка целъ е да придобие материално богатство, трѣбва да бжде готовъ да направи голѣми лични жертви, преди да може да постигне своята целъ; а колко по-вече туй се налага на оногова, който би искалъ да осжществи единъ мощенъ и добре уравновесенъ животъ?

Ето ви единъ крайно беденъ работникъ. Той очаква съ голѣмо нетърпение да се подобрятъ условията на неговия животъ, както и неговитѣ домашни удобства, а при все това, презъ всичкото време той изклинчва отъ своята работа и смѣта, че е оправданъ да се опитва да излѣгва своя господаръ, понеже наемната му плата била недостатъчна. Такъвъ човѣкъ не разбира най-проститѣ начала на ония идеи, които съставятъ основата на истинското благополучие, и той не само е съвсемъ негоденъ да се издигне отъ своето окаяно положение, ами въ действителность привлича къмъ себе си още по-голѣма мизерия, като храни и произвежда безгрижни, лъжовни и недостойни мисли.

Ето ви единъ богатъ човѣкъ, който е жертва на една мжчителна и продължителна болестъ, като резултатъ на лакомство. Той е готовъ да даде много пари, за да се излѣкува отъ своята болестъ, ала не иска да жертвува своитѣ лакомни желаня. Той жадува да задоволи своя вкусъ къмъ богати и необикновени гозби и въ сжщото време да запази своето здраве. Такъвъ човѣкъ е съвсемъ неспособенъ да бжде здравъ, защото той още не е научилъ първитѣ правила на единъ здравословенъ животъ.

Ето ви единъ работодателъ, който взема нечестни мърки, за да избѣгне изплащането на опредѣлената надница, и съ надежда да добие по-голям печалби, намалява надницитѣ на своитѣ работници. Такъвъ човѣкъ е съвсемъ негоденъ за благоденствие и, когато се намѣри банкрутиралъ, както по отношение на своето добро име, тъй и по отношение на своето богатство, той проклѣна обстоятелствата, безъ да знае, че самъ той е единичниятъ виновникъ за своето положение.

Азъ приведохъ тия три случая, само за да осветля истината, че човѣкъ е виновникъ, макаръ почти винаги несъзнателно, за обстоятелствата, всрѣдъ които живѣе, и че докато се стреми къмъ една добра цель, той постоянно осуetyава нейното постигане чрезъ насърдаването на лоши мисли и желаня, които по никакъвъ начинъ не може да хармониратъ съ тая цель. Такива случаи би могло да се умножатъ и разнообразятъ почти до безкрайностъ, обаче това не е нужно, тъй като читателтъ може, щомъ поиска, да проследи действието на законитѣ на мисълта въ своя собственъ умъ и животъ. Докато туй не се направи, само едни вънкашни факти не може да послужатъ като основа на разсуждения.

Обстоятелствата, обаче, сж тъй сложни, мисълта е тъй дълбоко вкоренена, и условията на щастието сж тъй обширно разнообразни споредъ отдѣлнитѣ лица, че цѣлото душевно състояние на единъ човѣкъ (макаръ то и да бжде познато на самия него) не може да бжде осждено отъ други само отъ вънкашната страна на неговия животъ. Единъ човѣкъ може да бжде честенъ въ известни посоки, и все пакъ да търпи лишения; другъ може да бжде нечестенъ въ известни посоки, и все пакъ да добива богатство; ала заключението, което обикновено се прави тукъ, че единиятъ не сполучва поради своята особена честностъ, и че други-

гниятъ преуспѣва поради своята особена нечестностъ, е резултатъ на повърхностно сжждение, което допуска, че нечестниятъ човѣкъ е почти съвсемъ разваленъ а честниятъ — почти напълно добродетеленъ. При свѣтлината на по-дълбоко знание и по-обширна опитностъ, такова сжждение ще се окаже погрѣшно. Нечестниятъ човѣкъ може да има нѣкои чудесни добродетели, които другиятъ не притежава; а пъкъ честниятъ човѣкъ може да има нѣкои осждителни пороци, които отсжтствуватъ у другия. Честниятъ човѣкъ жъне добритѣ резултати на своитѣ честни мисли и действия; той самъ си навлича и страданията, които иматъ за причина неговитѣ пороци. По сжщия начинъ и нечестниятъ човѣкъ носи своето собствено страдание и щастие.

Приятно е за човѣшкото щеславие да вѣрва, че единъ страда поради своята добродетель; обаче докато човѣкъ не изкорени отъ своя умъ всѣка нездрава и нечиста мисль и не отстрани всѣко грѣховно петно отъ своята душа, той не може да бжде въ положение да знае и да заявява, че неговитѣ страдания сж следствие на неговитѣ добри, а не на неговитѣ лоши качества; и по пжтя къмъ онова възвишено съвършенство, ала все пакъ дълго време преди да го постигне, той ще да е намѣрилъ — като работи въ своя умъ и животъ — великия законъ, който е безусловно справедливъ и който споредъ това не може да въздава добро за зло и зло за добро. Веднажъ добилъ това познание, той ще узнае, като погледне назадъ — надъ своето минало невежество и своята минала слѣпота, че неговиятъ животъ е, и е билъ всѣкога справедливо устроенъ и че всички негови минали опитности, добри и лоши, сж били точниятъ резултатъ на неговото развиващо се, ала все още неразвито „азъ“.

Добри мисли и постжпки никога не може да иматъ лоши резултати; лоши мисли и постжпки никога не може да иматъ добри резултати. Туй ще

рече само, че отъ жито не може да излѣзе нищо друго освенъ жито, и отъ коприва — нищо друго освенъ коприва. Хората разбиратъ тоя законъ въ физическия свѣтъ и въ своитѣ действия се съобразяватъ съ него; ала малцина го разбиратъ въ умствения и мораленъ свѣтъ (макаръ че неговото действие тамъ е все тѣй просто и постоянно), и ето защо тѣ не сътрудничатъ съ него.

Страданието е винаги следствие на лоша мисль въ известна посока. То показва, че отдѣлното лице не е въ хармония съ себе си, съ закона на своето битие. Едничката върховна полза отъ страданието е, че то очиства, изгаря всичко безполезно и нечисто. Страданието престава за оногова, който е чистъ. Не би имало никаква цель да се подлага злато на огнь, следъ като шлакътъ (сгурията) е билъ отстраненъ отъ него, и едно съвършенно чисто и просвѣтено същество нѣма защо да страда.

Обстоятелствата, които човѣкъ преодолява чрезъ страданието, сж резултатъ на неговата собствена нехармоничность. Обстоятелствата, които човѣкъ посреща съ блаженство, сж резултатъ на неговата собствена умствена хармония. Блаженството, а не материални блага, е мѣрило на праведната мисль; злополучието, а не липсата на материални блага, е мѣрило на лошата мисль. Единъ човѣкъ може да бжде нещастенъ и богатъ; той може да бжде щастливъ и беденъ. Щастие и богатство биватъ само тогава съединени, когато богатството се употребява честно и мждро; а бедниятъ човѣкъ пада само тогава въ окаяно положение, когато гледа на своята участъ, като на едно несправедливо наложено нему бреме.

Нищетата и себеугодата сж дветѣ крайности на злополучието. Тѣ и дветѣ сж еднакво неестествени и резултатъ на умственъ безпорядкъ. Човѣкъ не е въ добро положение, докато не стане едно ща-

стливо, здраво и благоденствено съществуване; а щастие, здраве и благоденствие сж резултатъ на едно хармонично приравняване на вътрешното съ външното, на човѣка съ околнитѣ обстоятелства.

Човѣкъ заживѣва и се проявява като истински човѣкъ само тогава, когато престане да хленчи и да хули, и когато почне да търси скритата правда, която регулира неговия животъ. И, доколкото приспособява своя умъ къмъ тоя регулиращъ факторъ, той престава да обвинява други като причина на своето положение и се издига до мъжествени и благородни мисли; престава да рита срещу обстоятелствата, а почва да си служи съ тѣхъ, за да си помага за по-бързия си напредѣкъ и за да открива, съ тѣхна помощъ, скрититѣ сили и възможноститѣ, които се намиратъ въ самия него.

Законъ, а не бъркотия, е господстващиятъ принципъ въ вселената; правда, а не неправда, е сжщината на живота; и честность, а не развала, е творческата и двигателна сила въ духовното управление на свѣта. Щомъ е тѣй, човѣкъ трѣбва само да изправи себе си, за да види, че вселената е разумно устроена; и въ време на самоизправянето си той ще намѣри, че, като измѣня своитѣ мисли спрѣмо нѣщата и другитѣ хора, тогава и нѣщата и хората ще се измѣнятъ спрѣмо него.

Доказателството на тая истина се намира вътре въ всѣки човѣкъ, и затова тя лесно може да се опознае съ систематично вникване въ себе си и съ себеанализъ. Нека човѣкъ коренно промѣни своитѣ мисли и той ще се очуди отъ бързото преобразование, което тая промѣна ще докара въ материалнитѣ условия на неговия животъ. Хората си въобразяватъ, че мислитѣ може да се държатъ въ тайна, но туй е невъзможно; тѣ бързо се кристализиратъ въ навикъ, а навикътъ се затвърдява въ обстоятелство. Скотски мисли кристализиратъ въ навизи на пиянство и чувственостъ, които се за-

твърдяватъ въ обстоятелства на нѣмотия и болестъ; нечисти мисли отъ всѣкакъвъ родъ кристализиратъ въ изнурителни и обезпокоителни навици, които се затвърдяватъ въ мжчителни и враждебни обстоятелства; мисли отъ страхъ, съмнение и нерешителностъ кристализиратъ въ хилави, недостойни и колебливи навици, които се затвърдяватъ въ обстоятелства на лишения, нищета и робска зависимость; нехайни мисли кристализиратъ въ нечисти и нечестни навици, които се затвърдяватъ въ обстоятелства на безсрамие и просия; мисли отъ умраза и осждане се кристализиратъ въ навици на обвиняване и насилие, които се затвърдяватъ въ обстоятелства на оскърбяване и преследване; себелюбиви мисли отъ всички видове кристализиратъ въ себелюбиви навици, които се затвърдяватъ въ обстоятелства повече или по-малко бедствени. Отъ друга страна, хубави мисли отъ всѣкакъвъ родъ кристализиратъ въ приятни и добросърдечни навици, които се затвърдяватъ въ животворни и свѣтли обстоятелства; чисти мисли кристализиратъ въ навици на въздържание и себевладане, които се затвърдяватъ въ обстоятелства на почивка и миръ; мисли отъ доблестъ, себеупование и решителностъ кристализиратъ въ мжжествени навици, които се затвърдяватъ въ обстоятелства на успѣхъ, изобилие и свобода; енергични мисли кристализиратъ въ навици на спретнатостъ и усърдие, които се затвърдяватъ въ хармонични обстоятелства; благородни и благосклонни мисли кристализиратъ въ вежливи навици, които се затвърдяватъ въ покровителствени и предпазителни обстоятелства; любящи и неегоистични мисли кристализиратъ въ навици на себезабрава за другитѣ, които пъкъ навици се затвърдяватъ въ обстоятелства на сигурно и трайно благополучие и истинско богатство.

Една особена верига отъ мисли, били тѣ добри или лоши, въ които човѣкъ постоянствува, не

може да не произведе своите действия върху характера и обстоятелствата. Човѣкъ не може да избира направо своите обстоятелства, ала той може да избира своите мисли, и по тоя начинъ, косвено, но пакъ сигурно, да създава своите обстоятелства.

Природата помага на всѣки човѣкъ въ задоволяването на ония мисли, които той най-вече насърдчава; тъй че се представятъ благоприятни случаи, които ще извадятъ най-бърже на повърхността и добрите и лошите мисли.

Нека човѣкъ престане да храни грѣховни мисли и тогава цѣлиятъ свѣтъ ще стане благъ къмъ него и ще бжде готовъ да му помага; нека той премахне своите хилави и болнави мисли, и ето, благоприятни случаи ще изпъкватъ на всѣка стѣпка да улесняватъ неговите непоколебими решения; нека той насърдчава добрите мисли, и тогава никаква жестока сждба нѣма да го държи въ окаяно и срамно положение.

Ти ще станешъ, каквото искашъ да бждешъ!

Нека несполуката намира своето лъжовно задоволство

Въ тоя нещастенъ изразъ „околна срѣда“,

Ала духътъ го презира и е свободенъ.

Той владѣе времето, той завладява пространството,

Той устрашава оня самохвалъ-лъжець — сполука,

Той отнема короната на тиранина обетоятелство

И му заповѣдва да заеме мѣсто на слуга.

Човѣшката воля, тази невидима сила,

Плодъ на безсмъртна душа,

Може да си пробие пжть къмъ всѣка цель,

Макаръ и гранитни стени да ѝ се изпрѣчатъ.

Не ставай нетърпеливъ при забавяне,

но чакай като човѣкъ, който разбира:

Когато Духътъ се изправа и заповѣдва,

Боговетъ сж готови да го слушатъ.

ВЛИЯНИЕ НА МИСЪЛТА ВЪРХУ ЗДРАВЕТО И ТЪЛОТО

Тълото е слуга на ума. То се подчинява на операциитѣ на ума, били тѣ обмислено избрани или пъкъ автоматично изразени. Когато му заповѣдватъ незаконни мисли, тѣлото бърже изнемогва, заболява и отпада; заповѣдватъ ли му радостни и хубави мисли, то се облича въ радость и красота.

Болестъта и здравето, подобно на обстоятелствата, се коренятъ въ мисълта. Болнави мисли ще се изразятъ въ болнаво тѣло. Знае се, че мисли отъ страхъ сж убивали човѣкъ тѣй бърже, както куршумътъ, и тѣ безспирно убиватъ все тѣй сигурно, ако и не тѣй бърже. Хора, които живѣятъ въ страхъ отъ болестъ, сж хора, които добиватъ болестъта. Голѣмата загриженостъ бърже деморализира цѣлото тѣло и го оставя изложено на болестъта; докато пъкъ нечисти мисли, дори и ако не сж физически удовлетворени, скоро разстройватъ нервната система.

Здрави, чисти и щастливи мисли образуватъ здраво и хубаво тѣло. Тѣлото е единъ деликатенъ и пластиченъ инструментъ, който тозчасъ отговаря на ония мисли, които сж му направили впечатление, тѣй че навици отъ мисли ще произведатъ върху него своитѣ собствени действия, добри или лоши.

Хората ще продължаватъ да иматъ нечиста и отровна кръвъ, докато разпространяватъ нечисти мисли. Отъ чисто сърдце излиза чистъ животъ и чисто тѣло. Отъ оскверненъ умъ излиза оскверненъ животъ и развалено тѣло. Мисълта е изворъ на

постъпките, живота и проявленията; изчисти извора и тогава всичко ще бжде чисто.

Промѣната на храната нѣма да помогне на човѣкъ, който не иска да измѣни своитѣ мисли. Когато човѣкъ е пречистилъ своитѣ мисли, той не желае вече да приема нечиста храна.

Чисти мисли произвеждатъ чисти навици. Тѣй наречениятъ светия, който не мие своето тѣло, не е светия. Онзи, който е усилилъ и пречистилъ своитѣ мисли, нѣма нужда да обръща внимание на зложелателния микробъ.

■ : Ако искашъ да защитишъ своето тѣло, запази своя умъ. Искашъ ли да възобновишъ своето тѣло, украси своя умъ. Мисли отъ злоба, завистъ, разочарование, отчаяние, отнематъ здравето и хубостта на тѣлото. Начумерено лице не дохожда случайно: то е резултатъ на мрачни мисли. Бръчки, които обезобразяватъ лицето, сж причинени отъ безумие, страсть, гордость.

Азъ познавамъ една жена на 96 годишна възраст, която има свѣтлото, незинно лице на девица. Познавамъ добре единъ мжжъ, наближилъ срѣдна възраст, чието лице е заключено въ нехармонични очертания. Едното лице е резултатъ на приятно и радостно разположение; другото е следствие на страсть и недоволство.

Както не можешъ да имашъ приятно и здравословно жилище, ако не оставишъ въздуха и слънчевата свѣтлина да влизатъ свободно въ твоитѣ стаи, тѣй и едно крепко тѣло и единъ сияенъ, щастливъ или спокоенъ изразъ на лицето може да бжде резултатъ само на свободно приемане въ ума мисли на радостъ, доброжелателство и съвършено спокойствие.

По лицата на възрастни хора има бръчки, причинени едни отъ симпатия, други отъ мжжествени и чисти мисли, а трети пъкъ сж врѣзани отъ страсти. Кой не може да ги различи? У ония, които сж

живѣли праведно, старинитѣ сж тихи, спокойни и нѣжно приятни, както захождането на слънцето. Недавна бѣхъ видѣлъ единъ философъ на смъртното му легло. Той не бѣше старъ освенъ по години. Той умрѣ тѣй сладостно и спокойно, както бѣ живѣлъ.

Нѣма лѣкаръ, който може да премахне неволитѣ на тѣлото тѣй, както ги махва радостната мисълъ. Нѣма утешителъ, който да може да се сравни съ добрата воля въ разпрѣсването на мрака, причиняванъ отъ тжгитѣ и скърбитѣ. Да живѣешъ постоянно въ мисли отъ зла воля, цинизъмъ, подозрителностъ и завистъ, значи да се заключишъ въ една затворническа дупка, която самъ си си изкопалъ. А да мислишъ добре за всичко, да се радвашъ на всичко, да се научишъ търпеливо да намирашъ доброто въ всичко — такива несебелюбиви мисли сж истинскитѣ небесни врата; и пребждването всѣки день въ мисли отъ миръ къмъ всѣка тварь ще донесе изобилень миръ на тѣхния притежателъ.

МИСЪЛЪ И ЦЕЛЪ

Докато мисълта не се свърже съ целъ, нѣма разумна дейность. У повечето хора лодката на мисълта е оставена да плава свободно — носена от течението — изъ океана на живота. Безцелността е порокъ, и такова плаване не бива да продължава за оногова, който би искалъ да избѣгне катастрофа и рушение.

Ония, които нѣматъ централна целъ въ своя животъ, ставатъ лесна плячка на дребнави главоболия, страхове, безпокойства и самоунижения — всички признаци на слабостъ, които все тъй сигурно, както добре замислени грѣхове (макаръ и по другъ пжтъ) водятъ къмъ несполука, нещастие и гибелъ, тъй като слабостта не може да пребжде въ една все-лена, която развива сила и могъщество.

Човѣкъ трѣбва да замисли въ сърдцето си каква да е законна целъ и да пристѣпи къмъ нейното осъществяване. Той трѣбва да направи своята целъ централна точка на своитѣ мисли. Тази целъ може да вземе форма на единъ духовенъ идеалъ, или пъкъ може да бжде нѣкакъвъ свѣтски предметъ, съгласно съ нейната природа въ сегашно време; обаче, каквато и да била тя, човѣкъ трѣбва да насочва безспирно силитѣ на своята мисълъ къмъ предмета, който си е поставилъ отпреде си. Той трѣбва да си създаде отъ тая целъ единъ върховенъ дългъ и да посвети себе си на нейното постигане, безъ да позволява на своитѣ мисли да блуждаятъ далечъ нейде, къмъ нѣкакви кратковременни влѣчения, копнежи и фантазии. Туй е царскиятъ пжтъ къмъ себевладане и истинско съсрѣ-

доточаване на мисълта. Дори и ако човѣкъ при нѣколкократнитѣ си опитвания не сполучи да постигне своята целъ (нѣщо, което трѣбва да става по необходимостъ, докато слабостта не бѣде надвита), все пакъ придобитата сила на характера ще бѣде мѣрило на неговия истински успѣхъ, а това ще съставя една нова изходна точка за бѣдеще могъщество и тържество.

Ония, които не сж подготвени да замислятъ нѣкаква велика целъ, би трѣбвало да насочватъ своитѣ мисли къмъ безпогрѣшното изпълнение на своя дългъ, колкото маловажна и да се показва тѣхната задача — безразлично. Само по тоя начинъ може да се събератъ и съсрѣдоточатъ мислитѣ и да се развиятъ твърдостта, решителността и енергията, а, веднѣжъ това постигнато, не остава нищо, което да не може да бѣде изпълнено.

И най-слабата душа, когато познае своята собствена слабостъ и повѣрва въ тази истина, че силата може да се развие само съ усилия и опити, — ще почне изведнажъ да напрѣга себе си, и, като притуря усилие къмъ усилие, търпение къмъ търпение, и сила къмъ сила, никога нѣма да престане да се развива и най-сетне ще стане божествено силна.

Както физически слабиятъ човѣкъ може да направи себе си силенъ посрѣдствомъ старателни и търпеливи упражнения, тъй и човѣкъ съ слабъ умъ може да направи себе си умствено силенъ, като се упражнява въ право мислене.

Да отстранишъ отъ себе си безцелността и слабостта и да почнешъ да мислишъ съ целъ, значи да влѣзешъ въ реда на ония силни характери, които признаватъ несполуката само като една отъ пжтекитѣ, що водятъ къмъ сполука; които поставятъ всички условия въ своя услуга и мислятъ здраво, опитватъ се неустрашимо и изпълняватъ майсторски.

Като схване своята целъ, човѣкъ трѣбва да

начертае умствено предъ себе си единъ правъ пжтъ за нейното постигане, безъ да гледа нито надѣсно, нито налѣво. Съмненията и страховетѣ трѣбва строго да се изключватъ; тѣ сж разрушителни елементи, които прекжсватъ правата линия на усилието, като я изкривяватъ и я правятъ бездействена и безполезна. Мисли отъ съмнение и страхъ никога нищо не вършатъ и не могатъ извърши. Тѣ водятъ винаги къмъ несполука. Цель, енергия, работоспособность и здравомислие преставатъ, когато се вмъкнатъ съмнението и страхътъ.

Волята да вършимъ нѣщо произлиза отъ знанието, че ние можемъ да действуваме. Съмнението и страхътъ сж голѣми врагове на знанието и, който ги насърдчава, който не ги убива, той самъ си прѣчи на всѣка стжпка.

Онзи, който е надвилъ на съмнението и на страха, надвилъ е на несполуката. Всѣка негова мисълъ бива тогазъ свързана съ сила, и всички мжчноти биватъ юнашки посрѣщани и мждро надвивани. Неговитѣ цели биватъ благовременно насаждани, и тѣ цвѣтятъ и даватъ плодъ, който не пада на земята преждевременно.

Мисълъта, свързана безбоязнено съ цель, става творческа сила: онзи, който знае това, е готовъ да стане нѣщо по-възвишено и по-мощно, отколкото единъ простъ снопъ отъ неопредѣлени мисли и колебиви усѣщания; онзи, който върши това, е станалъ съзнателенъ и разуменъ управител на своитѣ умствени сили.

МИСЪЛТА — ФАКТОРЪ НА ВСЪКО ДЪЛО

Всичко, което човѣкъ извършва, и всичко, което той не сполучи да извърши, е прѣкъ резултатъ на неговитѣ собствени мисли. Въ една справедливо устроена вселена, дето изгубване на равновесие би означавало пълно разрушение, индивидуалната отговорностъ трѣбва да бѣде неограничена. Слабостта и силата, чистотата и нечистотата на единъ човѣкъ принадлежатъ нему, а не на другъ нѣкой; тѣ сж докарани отъ самия него, а не отъ друго; и тв може да се измѣнятъ само отъ него, а никога отъ друго. Неговото положение си е тѣй сжщо негово собствено, а не на другъ човѣкъ. Неговото страдание и щастие се развиватъ отвътре. Както той мисли, такъвъ е; както продължава да мисли, такъвъ си остава.

Силенъ човѣкъ не може да помогне на слабъ човѣкъ, ако тоя последниятъ не е наклоненъ да му помогнатъ. Па дори и тогава слабиятъ човѣкъ трѣбва да употреби сила и да стане господарь на себе си; той трѣбва, съ свои собствени усилия, да развие оная сила, отъ която се възхищава у другия. Освенъ самъ той, никой другъ не може да измѣни неговото положение.

Обикновено нѣщо е било у хората да мислятъ и да казватъ: „Мнозина сж роби, защото единъ е потисникъ; прочее, нека мразимъ потисника“. Отъ друга страна, обаче, между едно растящо малцинство има стремежъ да обръща това сжждение и да казва: „Единъ е потисникъ, защото мнозина сж роби; прочее, нека презираме робитѣ“. Истина е, че потисникътъ и робътъ сътрудничатъ въ невеже-

ство, и, когато, нагледъ, огорчаватъ единъ другиго, тѣ огорчаватъ въ действителность сами себе си. Едно съвършено знание схваща действието на закона въ слабостта на потиснатия и зле употребената сила на потисника; една съвършенна любовъ, като вижда теглото и на дветѣ страни, не осжда нито едната, нито другата; едно съвършено състрадание обгръща и потисникъ и потиснати.

Който е преодолѣлъ слабостта и е прогонилъ всички себелюбиви мисли, той не принадлежи нито къмъ потисниците, нито къмъ потиснатитѣ. Той си е свободенъ.

Човѣкъ може да се издигне, да завладѣе и да усъвършенствува себе си, само като възвисява своитѣ мисли. Той може да остане слабъ, доленъ и окаянъ, само като се откаже да облагороди своитѣ мисли.

Преди човѣкъ да може да извърши каквото и да е, дори и между свѣтскитѣ нѣща, той трѣбва да издигне своитѣ мисли надъ робската животинска слабостъ. За да сполучи въ това, той не може да се откаже, съ всички възможни срѣдства, отъ всѣко животинство и себелюбие; ала трѣбва да се жертвува поне една частъ отъ тая животинска и себелюбива природа. Човѣкъ, чиято първа мисль е скотското удовлетворение, не може нито да мисли ясно, нито пъкъ да действува методично: той не би могълъ да открие и развие своитѣ скрити дарби и би пропадналъ въ всѣко предприятие. Като не е смогналъ да контролира енергично своитѣ мисли, той не е въ положение да контролира обществени работи и да поема сериозни отговорности. Той не е годенъ да действува независимо и да застава на своя нога. Той бива ограничаванъ само отъ ония мисли, които избира.

Безъ жертва не може да има никакъвъ напредъкъ, никакъвъ подвигъ. Човѣкъ успѣва въ свѣта дотолкозъ, доколкото жертвува своитѣ смѣтни жи-

вотински мисли и устремява своя умъ къмъ развитието на своитѣ възвишени планове и усилюването на своята твърдостъ, решителность и самоувѣренность. А колкото по-високо той издига своитѣ мисли и колкото по-достоенъ, по-честенъ и по-правдивъ става, толкозъ по-голѣмъ ще бжде неговиятъ успѣхъ, толкозъ по-благословени и по-трайни ще бждатъ неговитѣ дѣла.

Вселената не благоприятствува на алчния, безчестния, порочния човѣкъ, ако и на самата повърхность да изглежда понѣкога, че постѣпва така; тя помага на честния, великодушния, добродетелния човѣкъ. Всички велики Учители отъ разни времена сж възвѣстивали това въ разнообразни форми, и, за да го провѣри и узнае, човѣкъ трѣбва само да настои да прави себе си все по-добродетеленъ чрезъ възвисяването на своитѣ мисли.

Умственитѣ подвизи сж резултатъ на мисълъ, посветена на търсене знанието или прекрасното и истинното въ живота и природата. Такива подвизи може да бждатъ понѣкога свързани съ щестлавие и честолубие, обаче тѣ не сж резултатъ на тия последни слабости; тѣ сж естествениятъ продуктъ на едно дълго и трудно усилие, на чисти, безкористни мисли.

Духовнитѣ подвизи сж завършѣкъ на святи стремежи. Онзи, който живѣе въ съзерцаването на благородни и възвишени мисли, който се ослабя на всичко, що е чисто и безкористно, ще стане мждъръ и благороденъ по характеръ, ще се издигне до едно положение на влияние и благодать — все тѣй сигурно, както слънцето стига своя зенитъ и луната своята пълна фаза.

Подвигътъ, отъ какъвто и да е видъ, е вѣнецъ на усилюването, диадема на мисълта. Човѣкъ възлиза нагоре чрезъ себевладане, постоянство, чистота, правдивость и добре управлявана мисълъ; а слиза сигурно надолу, когато у него има животинство, раз-

вала, нечистота, нехайност и бъркотия въ мислитѣ.

Човѣкъ може да постигне голѣмъ успѣхъ въ свѣта и да се издигне дори до голѣми висини въ духовното развитие, и после пакъ да падне низко до безсилие и окаянство, ако позволи да го завладѣятъ изново високомѣрни, егоистични и развратни мисли. Победи, постигнати съ права мисълъ, може да се задържатъ само съ непрекъснатата бдителностъ. Мнозина се подаватъ на нѣкоя слабостъ, когато сполуката е вече обезпечена, и после бърже отпадатъ и дохождатъ пакъ до банкрутство.

Всички подвизи, били тѣ отъ търговския, умствения или духовния свѣтъ, сж резултатъ на опредѣлено насочвана мисълъ, управляватъ се отъ сжщия методъ; разлика има само въ предмета на стремежа.

✓ Който би искалъ да извърши малко нѣщо, трѣбва да жертвува малко; който би искалъ да постигне много нѣщо, трѣбва да жертвува много; който би искалъ да стигне до най-голѣми висини, трѣбва да жертвува най-много.

БЛЪНОВЕ И ИДЕАЛИ

Мечтателитѣ сж спасителитѣ на свѣта. Както видимиятъ свѣтъ се поддържа отъ невидимия, тѣй и хората, съ всички свои изкушения и грѣхове и долни влечения, се хранятъ отъ прекраснитѣ блѣнове на своитѣ самотни мечтатели. Човѣчеството не може да забрави своитѣ мечтатели: то не може да остави тѣхнитѣ идеали да увехнатъ и заглѣхнатъ: то живѣе съ тия идеали; то ги знае като реалности, които единъ день ще види и познае.

Композиторътъ, ваятельтъ, живописецътъ, поетътъ, пророкътъ, мждрецътъ — това сж творцитѣ на бждещия свѣтъ. архитектитѣ на рая. Свѣтътъ е прекрасенъ, защото именно тѣ сж живѣли; безъ тѣхъ трудящото се човѣчество би погинало.

Онзи, който лелѣе въ сърдцето си единъ прекрасенъ блѣнъ, единъ възвишенъ идеалъ, той единъ день ще го осжществи. Колумбъ е лелѣялъ блѣна за единъ другъ свѣтъ, и той намѣрилъ тоя свѣтъ; Коперникъ е хранѣлъ блѣна за множество свѣтове и една необятна вселена, и той откри това; Буда е виждалъ блѣна на единъ духовенъ свѣтъ отъ непорочна красота и съвършенъ миръ, и той влѣзе въ него.

Обичайте вашитѣ блѣнове; обичайте вашитѣ идеали; обичайте музиката, която раздвижва вашето сърдце; красотата, която строи въ вашия умъ; прелестъта, която облича вашитѣ най-чисти мисли, защото отъ тѣхъ ще изникнатъ най-благоприятни условия, ще се създаде блаженна срѣда; отъ тѣхъ, най-после, ще се образува вашиятъ свѣтъ, ако самовие имъ останете вѣрни до край.

Да желашъ—значи да получишъ; да се стремишъ къмъ нѣщо—значи да го постигнешъ. Можели най-низкитѣ желаня на човѣка да получатъ пълно удовлетворение, а пкъ неговитѣ най-благородни стремежи да се парализиратъ по нѣмане на подръжка? Такъвъ не е законътъ; такова положение

ние на нѣщата никога не може да означава: „Искай и ще получиш“.

Мечтай за възвишени нѣща и, споредъ както мечтаешъ, такъвъ ще станешъ. Твоятъ блѣнъ е обещанието на онова, което ти ще бждешъ единъ день; твоятъ идеалъ е пророчеството на онова, което ти най-после ще разкриешъ.

Най-голѣмиятъ подвигъ е билъ изпърво и за известно време сънъ. Джбътъ спи въ жължда; птицата се таи въ яйцето; а въ най-възвишената мечта на душата се намира единъ бдящъ ангелъ. Мечтитѣ сж фиданкитѣ на реалноститѣ.

Обстоятелствата, всрѣдъ които ти живѣешъ, може да сж противни, ала тѣ нѣма да останатъ за дълго време такива, ако само поставишъ предъ себе си единъ идеалъ и се потрудишъ да го постигнешъ. Невъзможно е да пжтувашъ извжтре и все пакъ да стоишъ в ънъ. Ето ви единъ младъ човѣкъ, жестоко притиснатъ отъ сиромашия и тежкъ трудъ; принуденъ да стои затворенъ презъ дълги часове въ нездравословна работилница; неукъ и лишенъ отъ всѣко разбиране на изящнитѣ изкуства. Ала той мечтае за по-добри нѣща; той мисли за интелигентностъ, изтънченостъ, приятностъ и хубостъ. Той замислюва — образува умствено — едно идеално състояние на живота; той бива обзетъ отъ блѣна на една по-широка свобода и отъ една по-възвишена цель; безпокойствие го тласка къмъ работа, и той използва всичкото си оскждно време и всичкитѣ си, макаръ и слаби, срѣдства, за да развие своитѣ скрити сили и дарби. Твърде скоро неговиятъ умъ се измѣня издѣно, тъй че работилницата не може да го задържи. Тя до толкозъ не хармонира вече съ неговото умствено състояние, щото се откъсва отъ неговия животъ и бива захвърлена като нѣкоя износена дреха, а съ умножаването на благоприятнитѣ случаи, които отговарятъ на цельта на неговитѣ стремителни сили, той напуща най-после за винаги работилницата. Нѣколко години по-късно ние виждаме тоя младежъ напълно

възмжжалъ. Ние го намираме господарь на известни сили на ума, които той упражнява съ широко влияние и почти съ неподобна власть. Той държи въ своитѣ ржце нишкитѣ на грамадни отговорности; той заговорва, и ето: животътъ на другитѣ се промѣня; мъже и жени се присъединяватъ къмъ неговитѣ думи и преобразяватъ своитѣ характери, и, подобно на слънцето, той става неподвижниятъ и свѣтълъ центъръ, около който се въртятъ безброй сждби. Той е осжществилъ блѣна на своята младостъ. Той е станалъ едно съ своя идеалъ.

И ти сжщо, млади читателю, ще осжществишъ блѣна (не суетното желание) на своето сърдце, билъ той доленъ или прекрасенъ, или пъкъ смѣсь отъ едното и отъ другото, защото ти ще се привличашъ къмъ онова, което скрито обичашъ най-много. Въ твоитѣ ржце ще бждатъ поставени точнитѣ резултати на твоитѣ собствени мисли; ти ще получишъ каквото си заслужилъ — ни повече, ни по-малко. Каквато и да е срѣдата, която те окръжава сега, ти ще падашъ, ще оставашъ надире или пъкъ ще се издигнешъ съ своитѣ мисли, своя блѣнъ, своя идеалъ. Ти ще станешъ тѣй слабъ, както твоео контролирващо желание (ако то е именно слабо), и тѣй мощенъ, както твоятъ господствуващъ стремжъ (ако той е именно мощенъ). Ти може да си смѣтководителъ, и сега ще излѣзешъ презъ вратата, която ти се е виждала тѣй дълго време като прѣчка на твоитѣ идеали, и ще се озовешъ предъ нѣкоя аудитория—съ перото задъ ухото си, съ петна мастило по прѣститѣ си—и тамъ ще излѣбешъ потока на своето вдѣхновение. Ти може да си пасалъ овце, ето че се преселвашъ въ града — съ своитѣ овчарски и откровени навици; ще отидешъ подъ смѣлото ржководство на духа си въ ателието на нѣкой художникъ, който следъ нѣколко време ще ти каже: „Азъ нѣмамъ вече какво да те уча“. И току вижъ, че си станалъ художникъ, защото не отколе, когато си пасалъ овце, си мечталъ за голѣми работи. Ти ще си изработишъ сега правила

и планъ, какъ да се завземешъ да възродишъ свѣта.

Неразсждливитѣ, невежественитѣ и мързеливитѣ хора, които виждатъ само вънкашнитѣ — очевиднитѣ — действия на нѣщата, а не самитѣ нѣща, говорятъ за щастие, сждба и сполука. Като видятъ, че единъ човѣкъ се обогатява, тѣ казватъ: „Колко е той щастливъ!“ Като забележатъ друго умствено развитъ, тѣ се провикватъ; „Колко много е той облагодетелствуванъ отъ сждбата!“ А когато видятъ благия характеръ и широкото влияние на другъ единъ, тѣ думатъ: „Колко случаятъ му помага на всѣка крачка!“ Тѣ не виждатъ изкушенията, несполукитѣ и борбитѣ, които тия мжже охотно сж издържали, за да добиятъ своята опитность; нѣматъ никаква представа за жертвитѣ, които тѣ сж понасяли; за неустрашимитѣ усилия, които сж полагали; за вѣрата, която сж упражнявали, за да могатъ да преодолѣятъ неодолимото нагледъ и да осществятъ блѣна на своето сърдце. Тѣ не познаватъ мрачната страна на нѣщата и тжгитѣ на сърдцето, а виждатъ само свѣтлата и приятна страна, сир. само радостта и наричатъ това „щастие“; не виждатъ дългия и труденъ пжтъ, а виждатъ само благополучния край и наричатъ това „щастливъ случай“; не разбиратъ процеса, а забелязватъ само резултата и го наричатъ „сполука.“

Въ всички човѣшки работи има у с и л и я, има и резултати; и силата на усилието е мѣрило на резултата. Сполука нѣма. „Дарбитѣ“, способнитѣ, материалнитѣ, умственитѣ и духовнитѣ блага сж плодове на усилието; тѣ сж осществени мисли, постигнати цели, сбжднати блѣнове.

Блѣнътъ, който ти възвеличавашъ въ ума си, идеалътъ, който възцарявашъ въ сърдцето си — ето съ това ще издигнешъ своя животъ, това ти ще станешъ!

ДУШЕВЕНЪ МИРЪ

Спокойствието на ума е една отъ най-хубавитѣ скъпоценности на мъдростѣта. То е резултатъ на дълго и търпеливо усилие къмъ себевладане. Неговото присъствие е признакъ на зрѣла опитностъ и на едно такова познаване законитѣ и операциитѣ на мисълѣта, което е повече отколкото обикновено.

Човѣкъ става тихъ и спокоенъ дотолкозъ, дотолкото схваща себе си като сжщество, което се развива съ мисълѣта си, защото такова съзнание предполага по необходимостъ схващането и на другитѣ като резултатъ на мисълѣта. Като развива едно правилно разбиране и вижда все по-ясно вжтрешнитѣ отношения на нѣщата по действието на закона за причината и следствието, той престава вече да шуми и гълчи, да кипва отъ гнѣвъ, да измжчва себе си и да скърби, а си остава уравновесенъ, твърдъ, душевно спокоенъ.

Спокойниятъ човѣкъ, като се е научилъ какъ да управлява себе си, знае какъ да се приспособява къмъ другитѣ; а тия други, отъ своя страна, уважаватъ неговата духовна мощъ и чувствуватъ, че могатъ научи нѣщо отъ него, и затова му се довървяватъ. Колкото по-спокоенъ става човѣкъ, толкова по-голѣми сж: неговиятъ успѣхъ, неговата властъ за доброто. Дори и обикновениятъ търговецъ ще намѣри, че успѣхътъ му въ търговията расте, колкото той развива по-голѣмо себевладане и по-голѣма душевна уравновесеностъ, защото хората винаги ще предпочитатъ да иматъ работа съ човѣкъ, чието поведение е строго опредѣлено.

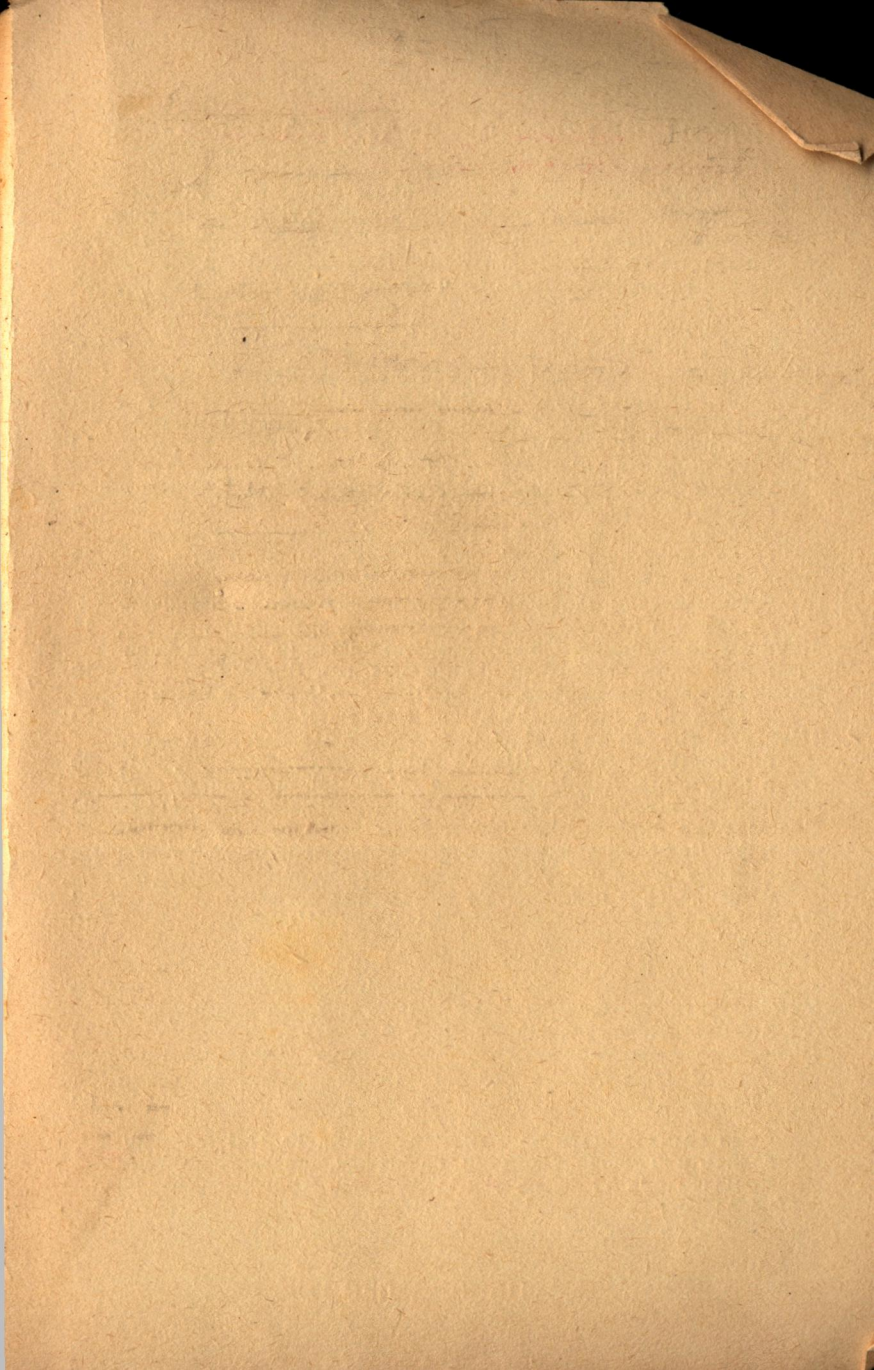
Твърдиятъ, спокойниятъ човѣкъ бива винаги обичанъ и уважаванъ. Той е като едно сѣнчесто дърво въ сухо и безводно мѣсто, или пъкъ като една скала, която закриля въ време на буря. Кой не обича едно спокойно сърдце, единъ приятно умѣренъ, уравновесенъ животъ? Безразлично е дали вали дъждъ или грѣе слънце, или пъкъ настѣпятъ нѣкакви промѣни за ония, които притежаватъ тия благословения, защото тѣ сж винаги благи,

душевно спокойни и тихи. Туй чудесно равновесие на характера, което ние наричаме душевен миръ, е последниятъ урокъ по култура; то е цвѣтътъ на живота, плодъ на душата. То е толкозъ скъпоценно, колкото мъдростъта, и трѣбва да се желае повече отъ злато — да, повече дори и отъ найчисто злато. Колко маловажно изглежда простото търсене на пари въ сравнение съ единъ тихъ и спокоенъ животъ — животъ, който пребивава въ океана на истината, подъ вълнитъ, недосѣгаемъ отъ буритъ, въ вѣчната тишина!

„Колко много хора ние познаваме, които огорчаватъ своя животъ, които съ едно кипване на своя темпераментъ разрушаватъ всичко, що е приятно и прекрасно, които развалятъ равновесието на характера и тровятъ кръвта си! Въпросъ е, дали грамадното мнозинство отъ людетъ не съсипватъ своя животъ и не нарушаватъ своето щастие поради липса на себевладане. Колко малко людене срещаме въ живота, които да сж добре уравновесени, които да притежаватъ онова чудесно спокойствие, що съставя отличителната особеност на единъ завършенъ характеръ!“

Да, човѣчеството се възбужда отъ неукротима страсть, то се вълнува отъ неудържима скръбъ, блъска се отъ страхе и съмнения. Само мъдриятъ човѣкъ, само онзи, чиито мисли сж послушни и пречистени, може да накара вѣтроветъ и буритъ на душата да му се покоряватъ.

Души, люшкани отъ буритъ! Гдето и да се намирате, при каквито условия и да живѣете, знайте това, че въ океана на живота островитъ на блаженството ви се усмихватъ, и озарениятъ отъ слънце брѣгъ на вашия идеалъ очаква тамъ вашето пристигане. Дръжте ржката си здраво върху шлема на мисълта! Въ лодката на вашата душа се е наклонилъ властниятъ Учителъ; Той сега спи: събудете Го! Себевладането е сила. Правата мисълъ е власт. Спокойствието е могѣщество. Кажете на сърдцето си: „Млъкни! Умири се!“

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“ — Севлиево

Прераждането, надеждата на човѣчеството, отъ Жрвинъ С. Купъръ. Нека тѣзи, за които животътъ нѣмасмистль, прочетатъ тази книга. Тѣ ще разбератъ, че любовта и правдата не сѣж празни думи. Прераждането е една велика истина за живота на човѣка	15
Що е красотата, отъ Ангелъ Томовъ.	6
Човѣкъ и Богъ, отъ Пламенъ опитъ за кратко изложение основитѣ на окултната наука	6
Що е окултизмътъ, — науката, която минава отвѣдъ границитѣ на видимия свѣтъ, отъ С. Калименовъ	4
Орфей, животъ и дѣло на единъ великъ мждрецъ и музикантъ, отъ Андрей Андреевъ	10
Живитѣ сили на слънцето, отъ Георги Радевъ. Опитъ за разкриване великата тайна на загадъчното свѣтило, което е извора на нашия животъ	5
Пжтьтъ на звездата, отъ Г. Радевъ. Въ тази книга свѣтътъ се разкрива предъ очитѣ на читателя въ новъ образъ	25
Проблемата за храненето, отъ Д-ръ М. Стоицевъ, съ многобройни научни данни за състава и влиянието на различнитѣ храни и наставления за правилното хранене	15
Науката за дишането, дишането като ключъ на живота и двигателъ къмъ всестрани постижения, отъ Аледонъ	10
Безсмъртието на човѣка, проф. Лоджъ — Човѣкъ е безсмъртенъ духъ, който живѣе вѣчно, а не материя	20
Шестото сътиво на човѣка, наблюдения, изследвания и лична опитностъ, отъ проф. Шарлъ Рише	20
Отче нашъ, отъ Авг. Циешковски. Учението на Христа като пълна социална програма за изграждането на новия свѣтъ	20
Безсмъртна любовъ, психологически романъ отъ Дукъ де Помарь. Великата тайна на любовта получава въ тази книга, еднакво ценна както въ художествено, така и въ научно отношение, своя най-пълненъ и свършенъ отговоръ	30
Пжть къмъ сабепознание, отъ Д-ръ Руд. Щайнеръ	10
Рила, когато проговори, отъ Орионъ	6
Животътъ на Исуса, разказанъ увлекателно за деца отъ Чарлъзъ Дикенсъ, луксозно издание съ много иллюстрации	30
Учебникъ по есперанто, пригоденъ за самоуци и курсове съ 316 картини въ текста, отъ Д-ръ Зах. Захариевъ	20
Пълненъ есперанто-български речникъ, отъ Атанасъ Николовъ. Съдържа около 500 стр., необходимостъ за всѣки есперантистъ	80

Суми се изпращатъ по пощ. чек. смѣтка № 2201, съ пощ. записъ или марки. Поржчки съ налож. платежъ за суми по-малки отъ 50 лв. не се изпълняватъ. Всичко се изпраща на адресъ:

Книгоиздателство „БРАТСТВО“ — Севлиево

ЦЕНА 5 ЛЕВА